

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:
vagy

helyben, házhoz hordva:

Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.

Félévre . . . 3 " — "

Egész évre . . . 5 " — "

Megjelenik e lap hetenként
egyszer, Szombaton.Előfizetési pénzek el-
fogadtnak Gallia Fülöp
könyvkereskedésében Kec-
keméten.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyszeri
hirdetésnél 5 kr.; — többszöri
vagy terjedelmes hirdetések-
nél árleengedés adatik.A nyilttérben való közle-
mény 3 hasábos soráért 10 kr.
számítottatik.Hirdetések elfogadtnak Gal-
lia Fülöp könyvkereskedésében
Kecskeméten. — Hirdetések ezen-
kívül fölvetetnek még M. Zeisler
hirdetési irodájában. (Pest, Király-
útea 60. sz.)Egy lap Kecskemét város újabbkori
történetéből.

(Folytatás.)

Még sem hagyhatom említetlenül, hogy a Kanalas Társaságnak némi vallásos szervezete volt, de gúnyoros értelemben. Az elnök hivatalos czime ugyanis superintundens (igy) volt; öltözéke mysticus czifrázatú palást, terjedelmes papirsüveg, arasznyi átmérőű üvegkarikákból roppant pápaszem s tiszti jelvényül kezében egy irtózatos nagy fakanál, melyről a társulat nevezetét vette. A tagok felavatása ugyanazon szertartással történt, mint a lelkészjelöltek felvétele történni szokott, de mindig pajkos, kaczajra gerjesztő s itt az illem tekintetéből le nem irható beszéd kíséretében az elnök részéről; a tagok lelkészek, káplánok s egyéb egyházi tisztek szerént voltak felosztva és nevezve s számukra a parochia vagy tiszti állomás szinte pajkos és tréfás modorban kijelölve. A felavatások után lakoma, utóbb tréfa, enyelgés, dal felváltva foglalkoztatták a vendégeket. Ilyenkor lelke volt a társaságoknak N. A. ügyvéd, ki a legelőször alakult magyar szintársulatnak ifjú éveiben valaha tagja levén, különféle szemfényvesztő tünevényekkel s bohózatokkal mulattatta a társaságot. — A másik két társulat sem sokban különbözött az elsőtől.

Az is szerencsétlen tulajdonságai közé tartozik a magyarnak: hogy ha nincs idegen ellensége, saját feleivel civakodik. Ez is, meg a fentebb megemlített átok is beteljesedett csakhamar a kecskemétieken.

Figyelmet kérek! — én nem botrányt akarok regisztrálni; hanem egy tanulságos helyi eseményt kívánok, messze kiható következményeivel együtt, történeti hűséggel rajzolni.

Volt ekkor Kecskeméten az egyik hitfelekezet egyházában egy derék lelkész K. S. I. szigorú erkölcsbíró, de nem elég ügyes arra, hogy hivi közt a meglazult közerkölesiség kötelékei fölött ismételt megrovásait a viszonyokhoz alkalmazva, kimélettel szavakban adja elő; s e miatt történt: hogy 1813-ik év június havának 13-án Vasárnap délutáni isteni tisztelet végeztével egy gyermek kereszteltetése alkalmával elmondott szavaiért a nép ellene felingerülvén, kiváltképen nők által megtámadtatott és a templomból távozni kényszerített.

Az egyházi tanács ez eseményt bejelentette a városi tanácsnak, mely a lázító ellen vizsgálatot rendelt; bejelentette egyszersmind az egyházkerületnek, kinyilatkoztatván, hogy K. S. I. lelkészen kia-

dott és helyette K. J. pataji lelkészt hívta meg.

Ellenben K. S. I. az egyházi tanácsnak ellene hozott fentebbi határozatát a jegyzőkönyvből önhatalmulag kitörülte s folyamadott az egyházkerülethez, mely őt egyszerűen visszahelyezni rendelte; a nép azonban ismét fellázadt s a visszahelyezést végrehajtani nem lehetett, — és most az egyházkerület a panaszos tárgyat elintézés végett az országos főkormányshoz, a m. kir. udvari Cancellariához felterjesztette.

Itt élénk emlékezetben volt még a 18 év előtt lefolyt Martinovics-féle véres dráma után kibocsátott szigorú rendelet a titkos társulatok ellen, — s a mint a felterjesztett iratokból olvasták: hogy Kecskeméten több titkos társulat létezik, melyek K. S. I. panasza szerint a közerkölesiség rovására működnek s a népet lázítják, — a helyszínén tartandó szigorú vizsgálat teljesítésére azonnal gróf Teleki László mint királyi biztos a szokott felhatalmazással kiküldetett.

II.

Gróf Teleky László kir. táblai báró és dunamelléki egyházkerület főgondnoka, a kiküldött királyi biztos, atyja a korunkban élt s nemrég elhalt Józsefnek, Sámuelnek és az 1861-iki országgyűlés alatt kimult Lászlónak, — egy mivel lelkű, szigorú becsületességű, nagy tapasztalással és mély emberismerettel bíró férfiú, 1813-ik év október havának 20-án Pesten kelt levelével értesítette a városi tanácsot kinevezetéséről s november 4-én este Kecskeméten leendő megjelenéséről, egyelőre azt kívánván, hogy maga, titkára és egy cseléde számára a vendégfogadóban három szoba fentartassék, a városi nép tökéletes csendességéről és szükséges assistentia kirendeléséről intézkedés tétessék; mire ha magát a városi tanács képesnek nem látná, adja tudtára, hogy ő e mulhatatlanul szükséges dologra nézve annak útján rendelést tétethessen; de utóbbira szükség nem volt.

Miután a királyi biztos egy sereg tanút és a főszereplőket kihallgatta, 1813. nov. 6-án este, egész terjedelmében saját kézírásával, egy levelet intézett a városi tanácshoz, melyet, mint az akkori helyi viszonyok hű rajzát szórul szóra ide igtatok:

„Érdemes Nemes Magistratus! Minekelőtte még innét elmennék, kényteleníttem mint királyi Commissarius az Érdemes Tanácstól némely dolgokat nemcsak megkérdeni, hanem az azokra való egyenes s tiszta feleletét kikérni.

1-mo. Mivel a mostani investigatiomból alkalmasint kijön, hogy a tiszteletes Kotsi

uram és az ide való Ref. Ecclesia között fenforgó körülállásokban, sőt azután is némely, ha csupa kimelésből nem nevezem is tumultusnak s zenebonának, de legalább a nép fellázadásai, zsbongások s nagyon illetlen viseletek voltak; azért méltán kérdezhetem: hogy az ilyen alkalmatosságokkal micsoda módokhoz szokott nyúlni az Érdemes Magistratus, és hogy vagyone a város politziája részéről arra elegendő ügyelet, hogy az ilyen illetlen mozgások eredetekben elnyomattassanak; ha pedig ezek a legjobb vigyázat mellett is csakugyan kiütik magokat s erőhatalom kívánatnak azoknak lecsendesítésére, micsoda büntetése szokott lenni az ilyenek indítóinak s koholóinak? micsoda az itt lakó nemes urakra, micsoda a contribuensekre nézve?

2-o. Ugyanazon investigatiomból az is alkalmasint kijöven, hogy egy darab időtől fogva itten némely, kezdetben csak a mulatságot s időtöltést tárgyazó, folyamatjában igaz illetlenségekre terjedő s azután talán ártalmas következtetéseket is magok után húzható, férfi és asszonyi Társaságok állottak fel; azért hasonlóképen azon misiomnál fogva egész fundamentommal kérdezhetem: hogy azon normativumok értelmében, a melyek szerint a különös titkos Társaságokat meg ne szenvedjék, a városi politzia részéről az ilyen állapotokra vagyone elegendő vigyázat, és ha igen, miben állanak az azt akadályoztató módok? — Megengedem én, hogy sokszor az ilyenek csupa tréfából eredhetnek; de mivel a mindennapi tapasztalás arra tanít bennünket, hogy az ilyen társaságok ha szinte multságos kezdetből veszik s vették eredeteket, de későbbre mégis a legveszedelmesebb egybenszövetkezéseket szülik; azért nagyon szükségesnek tartanám, hogy az Érdemes Magistratus az ilyenekre ezután nagyobb figyelmetességgel legyen, — sőt azt se várja el, hogy ezek a szokott úton deferáltassanak, hanem mihelyt a legkisebb indiciuma van az ilyeneknek, azonnal az elszélesztéseken igyekezzen. Erre pedig a legjobb megelőző módnak tartom azt, hogy ha az ifiaknak ilyen eleinte ártatlanoknak tetsző egybejövéseben az öregebbek és józanabban gondolkozók számosan s gyakran megjelenének, példájokkal s tekintetekkel a roszra való fordulásokat megakadályoztatnák. Ugy hiszem azonban, hogy ha ezen második pontra az Érdemes Magistratus illendő figyelemmel lépzen, az első pontban foglaltattak is magoktól megszűnnek, — mivel a zenebonának, lármáknak a feltett czélra való elintézése többnyire az ilyen társaságokban szokott megkészteteni, Kecskemét városának sokféle rendű s nemfű

emberekből álló nagy népessége úgy is magában az ilyen színű figyelmet elkerülhetetlenül szükségessé teszi.

3-o. Minden Magistratusnak szoros kötelessége nemcsak az individuumok erkölcsére, hanem az ezen fundálódó köztársaság moralitására is szorosan gondot viselni. Értem pedig ezen a moralitáson, vagy erkölcsi tisztaságon nem csupán a szorosabb értelemben vett jó erkölcsöt, hanem a józanságot, ártatlanságot, egyenességet, kinyílt-szivűséget, engedelmességet s több virtusokat. A már többször említett commissio következtében azonban, úgy tapasztalom: hogy ezen városban a sok ok nélkül való vendégeskedések nemcsak módiba jöttek, hanem ezekben némelykor mind a két nem részéről némely illetlenségek, hivalkodások, enyelgések és egyéb az illendő mértéken túl való borozásból eredhető immoralitások következtek. Az ártatlan jókedvűségből folydogáló mulatságoknak senki se lehet ellensége; de mihelyt az ilyeneknek semmi mértéke nincsen, mihelyt ezekben az illendőség határai nem tartatnak meg: igazán következtéseikben a felyebb említett mindkét rendű moralitást gyökerében megrontják és a jó rendet fenekestől felforgatják. Ezen tárgyra nézve kérdésem arra megyen ki: hogy a Város, a directio részéről van-e figyelem az igaz moralitásra, vagy az ilyen tárgyakat csak hunyt szemmel nézik, és az abból eredhető boldogságot vagy szerencsétlenséget csak az előre nem calculált förténetre bizzák e? Végre

4-o. Ezen városnak vagynak feles nemes lakosai, de vagynak nem-nemesi vérből származott közrendű polgárok is, azonban a mint látom a Senátorok többnyire nemesi vérből származottak. Jól képzelhetem én ezt, hogy ha az második rendű polgárok hibáznak, azoknak megbüntetésére vagyon módja s hatalma a városi Magistratusnak; de valyon ha a nemesi polgárok hibáznak, micsoda úton módon,

micsoda nemű büntetésekkel büntetnek? mert hogy ezek a városi emolumentumokkal éljenek, s mégis semmiféle directio s büntető erő alatt ne legyenek, az magában igazságtalanság volna, és valóban ezen város esendességét könnyen megzavarhatná. Azonban a közönséges tapasztalás bizonyítja: hogy ha az eleje a polgároknak immoralitásban él s minden direction kívül vagyon, a kisebb rendűek ezekről himet varrván, példát vevén, és magokat azoknak palástjok alá megvonván, mind több-több illetlenségekre vetemednek, elannyira, hogy sokszor az ilyen illetlenségeknek későbbi következtéseit alig lehet a köznép között calculálni. Ezen kérdésem tehát arra megyen ki: hogy ha a közrendű polgárok cselekedetére vigyázat vagyon s azok között a hibásokat megbüntetik; tehát a nemesi polgárokra micsoda inspectio vagyon a városi politzia részéről, és ha hibáznak, mivel büntetik őket?

Ezen négy rendbeli kérdéseimre való mentül elébbi, még itt mulatásom ideje alatt teendő egyenes s csupán csak a tárgyakhoz alkalmaztatott feleletét az Érdeemes Magistratusnak valamint egyfelől elvárom, úgy másfelől a legszivesebb hajlandósággal maradtam az Érdeemes Nemes Magistratusnak Keeskeméten 6-ik Novemb. 1813. igaz jóakarója G. Teleki László mk. k. Commissarius.

Azon hangulat, melyen a városi tanács fentebbi kérdésekre Novemb. 8-án megfelelt, nagy megilletődést feltételez. Hogy is ne: mikor tudta e testület, hogy itt olyatén titkos társulatot keresnek, mely az állami közczélok ellen alakultnak gyanúsítatik s ha ilyenek csak legkisebb nyomát találandják, első sorban a városi tanácsot mint kormányzó testületet terhelendi a felelősség, s talán örökös hivatalvesztés; mindazáltal a felelet mindvégig férfias és tárgyilagos volt, az alapos tudományú és

szép műveltségű Ladányi Sándor jegyző által fogalmazva.

Egyébiránt nagyon kényes kérdés volt ez magára a városra nézve is: mert ámbár tényleg a városi tanács a potior földesurral együtt közösen gyakorolta a törvényhatóságot; de tudva volt az is: hogy az 1736-ik évben kiadványozott királyi kiváltságlevél erejénél fogva a törvényhatósági szabadság egyedül magát a földesurat illeti, — ugyanazért ha jelen ügyben a politziai és köz-erkölcsiségi felügyelet elhanyagoltatása vétetik alapul, valószínűleg a város hajdani önállóságának e diszes maradványából is kibillentetvén, a törvényhatóság kizárólagos gyakorlatára a földesur utasittatik.

E földesur pedig nem más volt, mint épen az a hatalmas gróf Koháry Ferencz, ekkor m. kir. alcancellár, ki kevés idő múlva főcancellárrá kineveztetett s utóbb 1816-ban hercegi rangra emeltetvén, az önkényes uralomra törekvő bécsi kormánynak legerélyesb uszályvivője vala.

A városi tanács tehát 1813. November 15-ről felterjesztett jelentésében az itt fölmerült eseményeket gróf Koháry Ferencz elé terjesztvén, a rendészet és erkölcsiség elhanyagoltatása iránt gróf Teleky László részéről nyilvánított kedvezőtlen véleményre nézve nagy megilletődésének ismétlése mellett, a királyi biztos kérdéseit és azokra tett feleletet közli, egyszersmind a hatalmas földesúr pártfogását kéri.

De gróf Teleky László magas műveltségénél fogva nem az a férfiú volt a ki botrányt keresett volna; hanem első feladatául tűzte ki a ref. Egyháznak Kocsi Sebestyén István lelkésszel történt egyenetlenségének békés úton elintézését, a mi még Keeskeméten időzése alatt sikerült is: mert K. S. I. belátván azt, hogy papi hivatalának itt folytatása lehetetlenítve van, sorsának megadta magát s a főgondnok és egyházkerület pártfogása mellett nyert új lelkeszi állomására önként távozott; gróf Te-

T Á R C Z A.

„Az alhambrai rózsza.”

Spanyol néprege.

(Vége.)

Azon időben, melyről beszélünk, egy rendkívüli hóbertja támadt az élet-bús királynak. Sokáig tépelődött képzelti bajokkal, melyek alatt kétségbeesett már Farinelli és az egész dal- és zenekar, egyszer csak azt kezdé állítani, hogy ő immár kilehelte lelkét, hogy ő már valóságos halott. Ez ugyan nem lett volna nagy baj, sem a királyra, sem a királynéra, sem az udvariakra nézve, ha a király egy tetemhez hasonlóan, csöndesen huzta volna meg magát valamely zugban, hanem azt kívánta, hogy királyi pompával eltemessék. Amint legott nem tették, szidta őket, hogy vajjon így becsülik meg királyukat s a végtiszteletet is megtagadják tőle!? Mit tegyenek hát? Ellenkezni vele nem lehetett, az udvari ember ellenkezést nem ismer. Eltemetni elevenen ez annyi leendett, mint királygyilkosság.

Ép mikor a kérdés fölött tanakodtak, jött meg híre a lantos leánynak, ki egész Andalusianak kiforgatta esztét. A királyné legott érte küldött, hogy sebtben hozzák S. Ildofonsoba, hol az udvar épen időzött. Nehány napra megérkezett, s a kertben mutaták be a királynénak. A királyné udvarhölgyeivel ama kert sétányain járkált, melyek hivatta voltak a versailles-i kertek híret elhomályosítani. A fölséges Erzsébet királyné meglepetve nézte a kis alázatos leányt, ki ennyire elbolondította a világot. Festői andalusiai öltöny volt rajta, kezében tartva ezüst lantját. Szerényen, lesütött szemekkel állt meg a királyné előtt, hanem a szerénység csak jobban fel-tüntette az „alhambrai rózsza” szépségét.

Mint máskor, ide is követte néje, a mindig éber Fredegonda, ki a királyné kérdésére legott előadta nemzetségét s egész rokonságát. Ha tetszett Erzsébetnek Jacinta természeti kelleménél fogva, fokozta irántai vonzalmát az is, hogy régi nemes, habár elszegényedett családból ered, s hogy atyja a korona védelmében esett el. Ha benned — ugymond, csakugyan annyi a művészet, mint a hír mondja, és képes leszesz, uram és királyom fejből kizavarni a buskomor eszméket, akkor sorsodról én gondoskodom, dícsőség és gazdagság várakoznak rád.

Türelmetlenül várva művészte próbáját, legott a képzelő király termeibe vezette őt a királyné. Jacinta lesütött szemekkel követte, midőn az őrség, udvaroncok sorfalai közt ellépett. Elvégre egy szobába értek, mely egészen fekete posztóval vala behúva. Az ablakok csukvák, hogy finom napsugár se törhessen keresztül. Ezüst kar-gyertyatartókon néhány sarga viaszfáklya osztott gyászos világosságot. Nehány ember szomorúságra fűzött arcvonásokkal, csöndesen lábujhegyen járt kelt a teremben, oldalikon a gyászfénylengett. A terem közepén ravatalon hanyadt feküdt a király, kezei mellén összetéve, feje hátra hanyatlott, azt kívánja, hogy eltemessék.

A királyné csöndesen belépett, s jelt adott, hogy Jacinta kezdje meg a zenét. Elejénte reszketett keze, hanem csakhamar felbátorodva, oly édes, oly aetheri hangokat esalt ki belőle, hogy a körülállók alig bírták elhinni, miszerint ez a dalnok csakugyan emberi lény. A fejedelem, ki már ugy hitte, hogy a szellemek világában vagyon, angyalok dalának vagy a sphaerák zenéjének vélte. Lassan változtak a darabok, s utóvégre a leány énekelt. Elzengett néhány balladát s legendát, melyeknek tárgya Alhambra dícsősége, vagy a mórok hadjáratai voltak. E tárgyaknál, mintha lelkét lehellte volna a dalba, mert Alhambra emlékenél saját története is eszébe jutott. A halottkamra éltető daloktól hangzott vissza, me-

lyek a bánatos fejedelem szívéig hatottak. Főlemelte fejét s körülnézett, azután felült a ravatalra, szemei kigyuladtak, utóvégre talpra ugrott, és kardot, páncczelt követelt!

A zene, vagyis a bűbajos zeneeszköz győzelme teljes volt, a lépkórság ördöge elűzetett, a fejedelem, ki holtak látszott, feltámadott. Az ablakok burkolata kitárult, s a napsugár megvilágítja a csak imént gyászos termet. Minden szem csak az igéző lantosnót kereste, kinek kezéből kiesett a lant, s elterülve a földön, eszméletlenül találták, feje azonban Ruyz De Alarcon keblén nyugodott.

A lakodalmat a boldog pár csakhamar nagy fényvel ünnepelte. Hollá! meseiró, álljunk meg kis szóra, mivel lehetne menteni az apród hütlenségét? — Az apród öreg atyja, szigorú, felfuvalkodott ember volt, nem engedte, hogy fia elvegye a szegény leányt. Hát most miképen tágitott a büszke apa?

A királyné könnyen, egy két szóval feloldotta kételyeit, azután fényt, méltóságot, az uralkodók kegyét ígérték nekik, s ilyesmire hajt a gög. Végre Jacinta lantjában is birt delejes hatalommal, s kénye kedve szerint hajlitotta meg a makaes nyakat, lágyította a jég hideg mellet.

De mi történt az ezüst lanttal? Ez legszebb része a történetnek, s teljesen bizonyítja valóságát. A lant ama családnál volt bizonyos ideig, azután Farinelli féltékenségből ellopta, ennek halálával több kézen megfordult Olaszországban, hol nem ismervén az emberek titkos hatalmát, ezüst húrokat öntöttek belőle s egy cremonai hegedűre húzták. A húrok még megtartottak kis bűbajos erőt, s eme hegedű által bolondította el a világot Paganini.

leki László pedig eljárását bevégezvén, jelentését megtette s abban a feladás főtárgyát képező kecskeméti társulatokat nem az állami közczélok ellen alakultaknak, hanem valósággal a menyegzői, névnap s disznótóri barátságos házi mulatságoknak igazolni ügyekezett.

(Folytatása következik.)

Szinház.

Vasárnap, február 6-án, bérletszünetes „népelőadás“-képen adatott a „Vén bakancsos és fia a huszár“, eredeti népszínmű 3 felvonásban, írta Szigeti József. — Mindenestre szerencsés ötlet, hogy olykor leszállított árú előadásokat hirdet és tart az igazgatóság, mert midőn ez úton a társulat pénztárába, ha kevés is, de biztos jövedelmet csinál: ugyanakkor városi közönségünk alsóbb rétegeit a nemesebb mulatságokban való részvételre szoktatja s az által közlelőbb viszi a tömeget azon szellemi mulatságokhoz, melyek élvezete a lélekre nézve épen oly szükséges mint testünknek a kenyér. Azonban, midőn ezt állítjuk, lehetetlen azon kívánatunkat elfojtanunk, hogy a népelőadás birjon a jó előadás minden kellékével, s a színész saját nemes becsvágya miatt se járjon a túlzások határain, s ne csináljon se az előadásból komédiát, se önmagából komédiást. Reménylünk, kitalálta szíves olvasónk, ha különben ott volt az előadáson, hogy mindezeket Demjénék miatt mondtuk el. Már instáljuk e darabnak a nemzeti színpadon történt első előadásától kezdve sokszor és sokfelé láttuk Friczit jól, rosszul színre állítva, de ilyent mint Demjén volt, mi nem láttunk, s nem kívánunk látni soha. Kinézésére szép nyelvünkben alig találunk más alkalmas kifejezést, mint a tökéletesen rá illő „ocsmány“ szót. Feleségét pedig, ha nem csalódott, egyik barátunk az napon a piacra menni ép azon costumeban látta, melyben a színpadon megjelenni méltóztatott! A többire nézve ezúttal minden további megjegyzéstől tartózkodunk, bár az egyes szereplők közül említésre méltók is valának: Kocsis a korezmárost elég jól, Balogh a vén bakancsost, Ferenczi fiát a huszárt, Parragh a kántort, — Szeőyné Lidit, Szilágyi Berta llozt meglegedésünkre játszoták. Közönség nagy számmal volt, s a szó teljes értelmében rendetlenül viselé magát, mit is ezennel a legnagyobb készséggel regisztrálunk.

Február 8-án bérletfolyam adatott itt másodsor: „A szép Galathea“ 1 felvonásos operette s ezt megelőzőleg „Férj egy órára“ 1 felvonásos vigjáték, egyik rosszabbul mint a másik. A vigjáték írójául Kovács Pál volt a színpadon megnevezve, hanem csalódik, ki veterán vigjáték írókat véli e név alatt, ki olykor kritikával is szokott foglalkozni. Az előadás méltó volt a darabhoz s ha Tamásiné asszony iránti figyelem nem parancsolna mást, — saját nevének szeretőit azt megnevezni.

A havasok között.

Szép Helvetiának bérezölelte völgye,
Melyet látni oly rég vágyakodott lelkem,
Légy üdvöz! te szent föld, szabadság szent földje,
Mit oly rég ohajték, most végre felleltem.
Itt járdalok, hol a schweizi szabadságnak
Temploma van, s bele szabadnépek járnak.

Itt, hol a szept eskü hangzott el, a Grütlin
S Altorf piaczn, hol Tell nyila süvöltött,
Itt a Hohle-Gassen, a hol Gesler vére
Az úri vadásznak nyilatól kiömlött;
Itt, hol minden porszem, hova lépek szenthely,
Mit századok multán is hü utód szentel.

Itt, hol égre nyulva merednek a bérezek
Szédítő magasba, öszült régiségben,
Mig lent, csergedező hegyipatak parton,
Szűz, szende virágok viritanak szépen.
Itt, hol a kőszáli sas keresi fészket,
Hol a füрге zerge oly merészen néz szét.

Itt, hol a pázsitos, erdős hegyoldalon
Legelésző nyájnak szól tompa kolompja;
S fent a hegytetőkön hóterhétől hajlik
A sűrű fenyvesek eleven zöld lombja.
Hol a havasikürt mély, ábrándos hangja,
A lelket szárnyaló gondolatba hajtja.

Lelkem is elhajtá arra a vidékre,
Hol nines örökös hó, s égbe nyuló bérezek,
Hol „aranykalással ékes rónaság“ van,
S a kanyargó Tisza öntözi a tért meg.
Hol járdaltam sokszor és mindig örömet,
El-el gondolkozva találta késő est.

Az operettében Kovácsné asszony igen szépen énekelt s nemcsak azért illetjük kiváló elismeréssel, hanem azért is, hogy Csetri úr éneke halattára elég tartózkodó volt márvány szobor létere magát el nem nevetni. Ne vegyük kérem rossz néven, de ily előadásról a nélkül, hogy kifejezéseink élesek ne legyenek, tárgyilagosan s komolyan nem lehet írni. S azt tenni annyival inkább nem is akarjuk, mert a közönséget is inkább jó kedvre hangolta e rossz előadás, minek folyvást igyekezett is felfelújuló kacajával kifejezést adni. Nekünk már csak tisztünkél fogva sem volt szép ott is nevetni, hol komoly ránczokba szedett homlokak rosszaságunknak méltó kifejezést kölcsönözhetünk volna; de szerencsés szerencsétlenségünk jó kedvű szépekkkel hozott „vis a vis“-ba s nem tehetünk róla, hogy mikor szép hölgyeket nevetni látunk, mi sem lehetünk morosusak. Egyik barna szomszédunk azon aggodalmának adott kifejezést, hogy a színi referens ilyenmü maga viseletét nem lesz majd ki e lapokban méltóképp megrójjá. Csalódott; ime magunk rójjuk meg magunkat s igérjük, hogy máskor — ha az előadás szinte ilyen lesz... épen ilyen módon viseljük magunkat, mert e fajtájú előadásokat komolyan végig nézni felfogásunk szerint egyértelmű lenne a... bornirtsággal.

Bál krónika.

A Casinó által rendezett tánczestély február 2-án megtartott; a terem oly csinosan díszítve és oly fényesen világítva volt, mint a Jogász-bálban; azonban a közönség még sokkal csekélyebb számmal; kevés férfi, még kevesebb nő, szinte röstelljük kiürni, hogy az anyákat is össze számítva egy fényes casinói bálban, hol előbbi években szűk volt a terem, csak 14 nő jelent meg. Sokan a jogász-bál fényezésére tett észrevételünket rossz néven vették, pedig mi most is azon meggyőződésben vagyunk, hogy annak nem csupán a hosszú farsang és számtalan bál az oka, hogy ily kevesen mennek a Casinói bálókba, mint inkább az erősen harapódzó fényezés és pompa, és miután azt mindenki nem teheti, egymástól pedig elmaradni az öltözékben nem akarnak, tehát elmaradnak inkább a bálból. A megjelent kevés nő, nem oly fényes, de több izléssel volt öltözve mint a jogász-bálban; egyszerű fehér ruha, kevés piros díszítéssel, a kis körből csinos és izletes öltözékük által kitűntek: Forián Irma, Deák Mari és Fényfi Matild kissasszonyok.

A kecskeméti izraelita kórház alaptökéje gyarapítására Február 3-ára rendezett tánczestély a színházban megtartott, ugyanazon csinnal és renddel mint az izraelita nőegylet bálja; azonban a tánczterem most egészen megtelt igen szép és nagyszámú közönséggel. Az izraelita nőket meg kell dicsérnem azon ügyességért, mellyel tánczestélyeiket rendezék és azon előzékeny figyelemért, mellyel kivált nő vendégeiket fogadják; sajnálandó azonban, hogy ezen figyelmet a magyarnők iránt

kimutatni alkalmuk nem volt, miután csak egyetlen úr nő jelent meg. A nők általában csinosan, az asszonyok pedig gazdagon és fényel is voltak öltözve: igazán szép hölgy-koszorú volt jelen, melyből megemlítendőnek tartjuk Laczkó és Csillag Béláné úrnőket Pestről, kiknek izletes öltözékeik, méginkább gyönyörű virágokrétaik igazán feltűntek; továbbá Fischer Miksáné, Gallia Fülöpné, Spitzerné, Fischer Zsigáné, ifj. Behrné, Grószné, Csillag Jakabné, Brücklerné stb.; valamint Auslaender, Schwarcz, Hakker, Fuchs, Spieller kisasszonyok.

Nem csupán ezen, mint méginkább a jogász és casinói bálakra kell azon kellemetlen megjegyzést tennünk: hogy már általánosan kiszorítja, vagy kiszorította a frakk és pantallon a magyar ruhát; ám legyen mindenkinek a maga izlése szerint, de határozottan rosszalunk, sőt kárhoztatunk kell azon divatba jönni kezdő merényt; mit a magyar táncz ellen kezdenek elkövetni: e tekintetben egészen visszaakarnak menni a régi szomorú időkre, mikor a csárdás még a megvetett tánczok sorába tartozott, csakhogy akkor legalább társas magyar tánczok voltak, mint kör, társalgó, láncz stb.; most mindezek elmaradván, egyedül a csárdás képviselné deli méltóságos nemzeti tánczunkat és a tánczrendező nemes ifjúság oda teszi a csárdást a tánczrend első helyére, mikor még senki sincs a bálban; a szünóra előtt legutoljára, mikor már a közönség az étterembe siet helyet foglalni; a szünóra után elsőhelyre, mikor még a közönség nagy része az éttermekben van; és utoljára, a melyet a füzértáncz végtelensége miatt senki sem vár meg. Annyi igaz, ügyesen van kiszorítva; de nem jól van ez így.

A Honvéd-egylet által annak javára február 5-én, a színházban rendezett bál igen jól sikerült, nemcsak a nagy tánczterem, de a mellék terem is egészen megtelt. Ismét volt egy napunk, nemcsak estélyünk, hol a szent cél iránti tekintetből félre tettük a jobb- és baloldaliságot, városunk közönsége minden rangkülönbség nélkül igen szép számmal jelent meg a szabadságharcunk közegei által annak rokkantjai javára rendezett tánczestélyen és ennek szívünköl örültünk, bár szünóra alatt egypár mindenáron szólnokolni szerető hős nagy hazafi itt is szeretett volna politikai tüntetést scenirozni; azonban az ügyesebbek ettől megkímélték a közönséget. A nők általában egyszerűen de izléssel voltak öltözve, különösen megemlítjük Banó Terka, Forián Irma, Deák Mari, Tormási Mari és Hajagos Mari kisasszonyokat; — kiemeljük még a kis Muraközi Lotti-kát, mint a ki egyedül volt magyar váll és magyar derékban. — Oly szép közönség, oly szép számmal jelent meg, hogy a rendezők igen helyesen tették volna, ha egy kis szelelő rostát használnak, mely a közönségből néhány bizonyos személyeket kiszelelt volna. Van egy vonal, melyen túl épen a közönség érdekében még az egyenlőség tekintetéből is túl menni nem lehet, nem helyes.

Hol vadkaesa s száresa lobieskol a vizben,
Szöke Tisza szélén a sűrű sást búva,
Zerge helyett fürgé bárányok legelnek,
S mellettök a pásztor furulyáját fúja...
És e furulyának oly bánatos hangja
A lelket szárnyaló gondolatba hajtja.

Vidéki színészetünk ügyében. *)

„Hazátlan bolygott szerteszt az árva,
Dús gazdag ösök koldús gyermeke.
Hazátlan... árva... koldús egy személyben.

E hontalan árvája a hazának
A muzsa volt, az ihlet szült muzsa:
A vándor úton tengő színművészet.
Jokai.

1790-ben Budán, az ország egybegyült rendinek Révay Miklós egy „Jámbor szándék“ című röpiratot s tervet nyújtott be azon tárgyban, hogy állítassék fel egy nyelv-művelő magyar tudós társaság. A nagy nyelvsajátító e terve vita tárgya lett, a vita folyt latinul, s végre, az eszmétől egészen eltérve, oda nyilatkoztak, hogy a nyelv művelésére alkalmasabb és szükségesebb a magyar játékszín fölállítása. Megalakult ez 1790-ben, tehát még ugyanazon évben, október 25-én Budán tartotta Simai által fordított „Igazházi“ cz. színmű ünnepélyes első előadását. Mily magasztos kegyelet lelkesítette akkor azokat, kik elhagyván magas származásuk tűzhelyét, szeplőtlen áldozatot mutattak be Thalianak. Hajh! a mostaniak legnagyobb részével ne is hasonlítsuk az úttörők erélyét, kitartását, önmegtadadását!

*) E közlemény inkább szaklapjainkat illette volna; de minthogy a vidéki helyi színészet iránt tanúsított figyelmünk folytán hozzánk küldetett be, szívesen elfogadjuk, egyszerűen mind annak közlését a „Színpad“ t. szerkesztőségének ügyszeretetébe ajánljuk.

Szerk.

Hanem árnyoldalait és kinövéseit nem tekintve, nem csalódtak színészetünkben régi honatyáink. — Amennyire lehetett, s néha nagyon is szűk-korlátok közé szorított tevékenysége engedte, mindig megfelelt hivatásának; hát még akkor hova haladott volna, ha szervezete bizonyos megállapított rendszeren alapul?

Fájdalommal tapasztaltuk, s jelenleg is tapasztaljuk, hogy a vidéki színészet némely kezek között valóságos rabszolga-kereskedés- és embervásárrá fajul. Kisértsük meg lerántani a leplet, hogy a közönség is behatolhasson az álfalak közé, s ismerje meg azok titkait.

Ha a pesti nemzeti-színház ügyei nyilvánosság elé tartoznak, miért ne tartoznék oda a vidéki színészet ügye is, mely amannak szülő anyja!? Miért ne akarná a nemzet ezt is ismerni, midőn az ő pártolásával s közreműködésével törekedhetik csak és haladhat a kitzított cél felé?

Ha a francia kormány nem tartá fölösleges- és érdemtelennek a francia vidéki színészet hanyatlása tárgyában kutatásokat tenni, s a bajokat orvosolni: akkor e tekintetben csaknem magára hagyott — magyar nemzetnek sem lenne fölösleges a jó példát követni, hisz másként soha sem leendő orvosolva a baj, s elhárítva az azt előidéző okok. Az orvos is csak akkor gyógyíthat sikeresen, ha a bajt ismeri.

Hány eset van arra, midőn a lelkiismeretes néző nem tudja miben keresni az okot, mely miatt ez vagy amaz történik a színpadon; milyen például a színész kedvetlensége, levertsége, mit bármiként erőködjék is elrejtteni, palástolni, kéri a játékból, — s ennek következtében a szerep el van ejtve.

Lássuk tehát az okokat, melyek — mint mérges scorpíók — vidéki színészetünk mind szellemi, mind anyagi életén annyi fájó sebet ütnek.

(Folytatása következik.)

A kecskeméti gazdasági gőzmalom társulat részvényesei felszólítanak, hogy a 25 ft. felülfizetésből, — f. évi február hóra eső 5 ft. részletet ezen hó végéig — fizessék be: a nemfizető ellen az alapszabályok 16 §-a értelmében fog az eljárás alkalmaztatni.

Kecskemét, 1870. évi február 10-én.

Lestár Péter,
elnök.

Nyílt számadás

a kecskeméti Honvéd-egylet által, fele részben az országos honvédmeház megalapítására, másfele részben pedig a helybeli elnyomott honvédek segélyezésére f. 1870. évi február 5-én rendezett jótékony célú tánczvizalom jövedelméről.

Bevételek: 1-ör: Mádi János kereskedő úr eladott 41 db. jegyet, db. 50 kr.: 20 ft. 50 kr.; 2-or: Fejér István kereskedő úr eladott 100 db. jegyet, db. 50 kr.: 50 ft.; 3-or: a pénztárnál elkelt 321 db. jegy, db. 50 kr.: 160 ft. 50 kr.; 4-er: Mádi János úrnál felülfizetésből bejött 18 ft. 50 kr.; 5-ör: Fejér István úrnál felülfizetésekbe jött 50 kr.; 6-or: a pénztárnál felülfizetésekbe jött bankjegy 114 ft. 50 kr.; 7-er: ugyanott 1 db. arany beváltatott 5 ft. 80 kr.; 8-or: ugyanott 1 db. koronás, 1 db. közönséges tallér beváltva 5 ft.; 9-er: a bizottságnál történt adakozásokból 28 ft. 60 kr.; 10-er: darab gyertyák árából bejött 90 kr.; összes bevétel: 404 ft. 80 kr.

Kiadások: 1-ör: Kovács Mór színigazgatónak a helyiségért 49 ft. 60 kr.; 2-or: zenészeknek 40 ft.; 3-or: terem ékesítésért 20 ft.; 4-er: világításért 17 ft.; 5-ör: teremfűtésért 7 ft.; 6-or: nyomdai költségeikért 8 ft.; 7-er: szalagcsokrokért 1 ft. 80 kr.; 8-or: hirdetések kiragasztása stb. 1 ft.; 9-er: 3 városi örnek személynként 50 kr.: 1 ft. 50 kr.; 10-er: ajtónyitogatónak 40 kr.; összes kiadás: 146 ft. 30 kr. És így leszámítva a 404 ft. 80 kr. bevételből a 146 ft. 30 kr. kiadást, marad: 258 ft. 50 kr. tisztajövedelem. Ebből 130 ft. a honvédmeház költségeinek pótlására Vidaecs János országos képviselő úr kezéhez Pestre felküldetvén, 128 ft. 50 kr. — a helybeli elnyomott honvédek segélyezése céljából, honvédegyleti pénztárnok Dr. Mádi Pál úrnak átadatott.

Felülfizettek és adakoztak:

A pénztárnál: Bagi László főbíró 5 ft., Horváth Péter ügyvéd 1 db. arany beváltatott 5 ft. 80 kr., Bagi Lajos 1 ft., Ref. Főiskolai tanárikar 30 ft., Szalkai Gergely 1 ft., Gyenes Ferencz 1 ft. 50 kr., B. Kovács István 1 ft. 50 kr., Králik János 50 kr., ürg. Szabó László 50 kr., Pap György 2 ft. 50 kr., Schwarcz Miksa 50 kr., Benkő Lajos 50 kr., Schubert Antal 3 ft., Varga Gyula 1 ezüst koronás tallér beváltatott 2 ft. 60., Sz. Tóth Márton 1 ft., Bóbis Gergely 50 kr., Horváth Józsefné asszony 5 ft., Katona Zsigmond 2 ft., Tantó János 1 ft. 50 kr., Jónás János főhadnagy 50 kr., Ifj. Karácsonyi 50 kr., Kovács Gábor 50 kr., Sziládi Lajos 3 ft. 50 kr., Muraközy József 1 ft. 50 kr., lovas százados Kristián 50 kr., Kovács János 50 kr., egy huszár főhadnagy 50 kr., Ági László 50 kr., Kovács László ügyvéd 50 kr., Horváth György 50 kr. s 1 tallér beváltatott 2 ft. 40 kr., Id. Nagy Lajos 50 kr., Fényfy Antal 50 kr., Veszeloyszky János 1 ft. 50 kr., Főrián Károly 50 kr., Laukó Károly 50 kr., Csillag Sándor 50 kr., Beretvás Pál 50 kr., Bulin Frigyes 50 kr., Lestár Péter 50 kr., Dunszt Ferencz 4 ft., Ifj. Kovács Gábor 50 kr., Dr. Singer Bernát 50 kr., Ifj. Szeless József 4 ft. 50 kr., Fodor József tanuló 50 kr., Csilléry Dávid 50 kr., Dömötör István 50 kr., Ujszászi Imre 50 kr., Csillag Antal 1 ft. 50 kr., Madarassy László 1 ft., Vosztry Gyula hv. kapit. 50 kr., Hajagos Illés 1 ft. 50 kr., Koczka Zsiga 1 ft., Frankó Miklós 50 kr.,

Kun Kálmán 50 kr., Kramm kapitány 50 kr., Dömötör Elek 50 kr. Vittman N. czukrász 50 kr., Losonczy László 1 ft. 50 kr., Tomaskó Jakab 1 ft., Tomaskó Antal 1 ft., Keresztes Benedek 50 kr., Kiss István 50 kr., Sz. Tóth Antal 1 ft. 50 kr., Ozman Henrik 50 kr., Szücs Imre 50 kr., Ifj. Deák Mihály 50 kr., Dr. Horváth János 50 kr., Hazai József 1 ft., Stringovits István 1 ft., Ferenczy László 50 kr., Ifj. Milhoffer István 50 kr., Gyenezs Imre 1 ft. 50 kr., Szilády Károly 8 ft., Nád Nándor 50 kr., Lipóczi Péter 1 ft., Dékány Imre 50 kr.

Mádi János úrnál: Handtel Gusztáv Pestről 2 ft., Ifj. Nagy Lajos 50 kr., Dr. Mádi Pál 5 ft., Mádi Sándor 2 ft. 50 kr., Dr. Kocsis József 1 ft. 50 kr., Schindler Ignác 50 kr., Cs. Tóth Ferencz 50 kr., Bóbis Ferencz 2 ft. 50 kr., Pacsu Gergely 2 ft., Mádi János 1 ft. 50 kr.

Fejér István úrnál: Sz. Tóth László 50 kr.

A bizottságnál: Gáspár Lajos 1 ft., Nyirádi Benő 1 ft., Dr. Milhoffer István 3 ft., Predits János 50 kr., Id. Kovács László 9 ft. 60 kr., Daróczi Ferencz 7 ft., Steinvurtz József 5 ft., Dömötör Károly 1 ft., Cseh Lajos 50 kr.; összesen: 172 ft. 90 kr., utólag Huszty Pál 1 ft., mindössze 173 ft. 90 kr.

Miről midőn a t. cz. Közönséget értesíteni szerencsém van, egyszersmind nem mulaszthatom el a helybeli honvéd egylet, s általában a szenvedő honvédség nevében a t. cz. adakozóknak hálás köszönetemet nyilvánítani.

Kecskemét, február 8-án 1870.

Pótlólag mai napon a t. cz. izraelita nőegylet kizárólag az országos honvéd meház javára küldött 5 ftot.

Kecskemét, febr. 9. 1870.

Szalkay Gergely,
honv. egyt. elnök.

Iskolai értesítés.

A kecskeméti reform. főiskolában a félévi vizsgák következő renddel tartatnak: 1-ör a lyceumban a magánvizsgák febr. 16—19-ig; az írásbeli, érettségi vizsgák febr. 18-án és 19-én; a szóbeli érettségi vizsga febr. 22-én és 23-án; a közvizsgák febr. 19—26-ig; 2-or a jogakademiában a közvizsgák febr. 28-án, marc. 1-én és 2-án; a magánvizsgák 3-án és az ezt követő napokon.

Kecskemét, február 4. 1870.

Az igazgatóság.

— **A helybeli izraelita hitközség** újonnan megválasztott elöljárósága, melynek élén t. Gallia Fülöp úr áll, tisztviselését azzal inaugurálta, hogy iskolatanítóknak fizetését feljavította és életüket 500 ftnyi tőkére biztosította. — Midőn ezen dicséretes tettet nyilvánosság elé hozni bátorodunk, nem mulaszthatjuk el a nevezett érdemes elöljáróságnak, különösen pedig a tts. iskolabizottságnak mély hálánkat ezennel kifejezni.

Kecskemét, 1870. Február 8-án.

Klauber János,
tanító.

Ujdonság és vegyes.

† **Ő felsége** a debreczeni zenede részére 300 forint alapítványt tett.

† **Városunk** egyik legszebb asszonyát, a 22 éves korában elhalt Csernus Anna asszonyt febr. 7-én temették el. Az elhunyt temetése a kecskeméti hitfelekezetek történetében nevezetes eseményt képezett. Az elhunyt ugyanis a katolika vallásban születvén és növeltvén; azonban férjhez menetele után férjétől elvált és a reformata vallásra tért át, most rokonai a családi sirboltba ohajtván temetni, a legelső eset volt, hogy a reformata vallás szertartása szerint a római katolikus temetőbe temettetett el reformatus halott. — Voltak, kik kellemetlenségektől tartottak, azonban egy kis izga-

lom és nehány nem épen kellemes megjegyzésen kívül semmi nagyobb zavar és kellemetlenség nem történt.

† **Tamási József** a nemzeti színház jeles népszimű énekese, folyó hó második felében néhány vendég szerepre meglátogat bennünket; meg vagyunk győződve, hogy a színház látogató közönség örömmel veszi e hírünket, miután az egész színi idény alatt népsziművet látott legkevesebbet, jól énekelt népdalokat pedig alig volt alkalma hallgatni.

† **Egy kis statistika.** Hogy a kecskeméti izraeliták mennyi hizott ludat szállítanak egy télen Bécsbe, körül-belől ki lehet számítani abból, hogy a leölt ludak után lúdvágási díjakban általányt fizetnek: 7,500 forintot, egy lúd dija 8 krajczár, tehát hogy ez összeg be jöjjön 93,750 darab ludat kell megölni, pedig abból, hogy általányt fizetnek és nem darabonkint, még egy kis haszonnak is kell maradni. A ludakat e contingenshez egész Bácskából szolgáltatják, mit csak a Szabadkai vasút elkészítése óta szállíthatnak Kecskemétre.

— **Becsei József jutalomjátéka** a jövő héten csütörtökön, azaz február 17-én lesz. Előadásra „Violá“-t választotta, Szigetitől. Ajánljuk a közönség pártfogásába, amnyival is inkább, mert azon szerepkör, melyben ő magát közönségünknek bemutatja, e társulat egyik tagja által sem cultiváltatik. Különben ma, a „Nagyidai cigányok“-ban maga fogja magát ajánlani. Ha sikert arat, azt hisszük, az lesz a legjobb ajánló-levél számára.

† **Kaptuk „A párisi magyar egylet“** működésének litografizott kimutatását, 1869-ik évről. E kimutatásból látjuk, hogy az egyletnek, melynek nemes célja az ottani magyar iparosok kölcsönös támogatása és önképzésüknek elősegítése, van 91 tagja, vagyona pedig 1392 frank és 25 centime, és csinos könyvtára. Idei tisztújítását jan. 13-án tartá meg, s elnök lett Zülich Rudolf, alelnök Rimler Gyula; jegyző Liptai Pál, titkár Kajdukovics Károly, pénztárnok Rogács Antal, könyvtárnok Galambos Lajos, választmányi tagok: Csurgó Ferencz, Morelly Gusztáv, Valla József, Csete Gyula, Gartmán Mór, Goldner B. Lajos. A névsorban városunk két fiára Grey Vilmos és Csiki Károly urakra ismertünk.

† **Erdélyben oly nagy a hideg**, hogy két posta kocsis (a tordai, s a nagyváradi) a bakhoz fagyott, és mint a „Kolozsvári Közlöny“ írja, csak az egyik maradt életben.

† **Ember kigyóbőrben.** Mint a „Hon“ írja, ritka természeti tüneményre akadtak Egerben a sorozás alkalmával, t. i. egy legény kigyóbőrben. A vizitáltak közt a kigyóbőrre minden hasonló bőrrrel fődött legény talákozott; — képe, kezei, lábai csupasz, hanem testének többi része egészen pikkelyekkel volt fődve. A katonai szolgálatra alkalmatlannak találtatott.

† **Gozsdu Manó** septemvir, a legfőbb törvényszék tagja és Pest város képviselője február 3-án 71 éves korában meghalt. Összes vagyont nevének és másoknak tett hagyományi levonások után mint „Gozsdu alapot“ az Erdélyi és magyarországi görögkeleti rumán nemzetnek hagyta. Annak egy része folytonosan tőkésítettik, más része pedig ösztöndíjjal szolgál.

Tudósítás a kecskeméti piaczról.

(Alsó-ausztriai mérő szerint.)

Búza 87 fontos 4 frt. 30 kr., 83 fontos 3 frt. 90 kr., Rozs 80 fontos 2 frt. 64kr., 78 fontos 2 frt. 60 kr., Árpa 74 fontos 2 frt. 60 kr., 68 fontos 2 frt. 40 kr., Zab 1 frt. 90 kr., Kukoricza 2 frt 56 kr., Burgonya 1 frt. 30 kr., Sertéshús mázsája 19 frt., Szalonna mázsája 27—28 frt. 50 kr., Sertéssír mázsája 26 frt., Hizottlúd párja 4—5 frt., Széna mázsája 2 frt., Szalma mázsája 90 kr., Keményfa öle 15—18 frt. Puhafa öle 10—12 frt.

Felelős szerkesztő: **Hornyik János.**

H I R D E T É S E K.

Árverési hirdetmény.

Sz. kir. Kecskemét város telekkönyvi törvényszéke részéről közhírré tétetik, miszerint Szilágyi Terézia Kis Ferenczné felperes részére 621 frt 46 kr. tőke követelése és járuléka kielégítése végett, végrehajtást szenvedett alperes Tóth Istvánnak bíróság lefoglalt, a kecskeméti 7029 számú telekkönyvben 3 részletszám alatt foglalt s neve alatt beirt 8240 forintra becsült 66 holdat tevő szőlő és föld-birtokokra a nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1870. évi martius 1. és szükség esetében 1870. évi áprillis 1. napjának mindig délelőtti 9 órája a városi telekkönyvi hivatalban akként tüzetettki, hogy első alkalomkor az árverés alá boesájtott ingatlan-ság becsáron alul el nem eladható.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben vagy értékpapírban bánatpénzül az árverési kiküldött kezeihez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvastatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Felszólítanak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi törvényszék székhelyén vagy ennek közeliben laknak aziránt, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltesők végett, a törvényszék székhelyén megbízottat rendeljenek, és azok nevét s lakását az eladásig jelentsék be, mert ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

A perrendtartás 433 és 466 §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a fentebb kijelölt javak iránt tulajdonjogi vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnek, hogy kereseteiket a hirdetmény közzé tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, ezen telekkönyvi törvényszékhez adják be, különben azok az árverés foganatosítását nem gátolhatván, egyedül a vételár fölsőlegére fognak utasíttatni.

Kelt Kecskeméten, 1869-ik évi Deczember 31-kén tartott városi törvényszék telekkönyvi üléséből.

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti ágost ev. Egyháznak tulajdonához tartozó, a körösi utcára nyíló két boltja folyó évi február 22-én délelőtti 9 órakor, az egyház tanács tere-mében tartandó nyilvános árverésen ki fog adatni.

Előlegesen értekezhetni az alulírtnál.
Kecskemét, február 10. 1870.

Kressák Pál,
egyh. jegyző.